

JORDI COLOMER

Artista

Utòpic Jordi Colomer portarà a la vetusta Biennial de Venècia el seu afany per revelar altres futurs possibles dels llocs on treballa, des dels terrenys d'Eurovegas fins a Brasília. No és limita a criticar-los; aquests impulsos utòpics també poden ser un revulsiu

“L'extraradi hauria d'entrar a la ciutat”

ANTONI RIBAS TUR

El radi d'acció de Jordi Colomer (Barcelona, 1962) és global. Entre les ciutats on ha treballat hi ha Brasília, Osaka, Bucarest, Sant Petersburg, Nova York, Istanbul, Mèxic i Tetuan. Viu entre París i Barcelona. Aquests mesos exposa a ADN Platform, a Sant Cugat del Vallès, l'obra *Medina-Parkour*. També prepara a la capital catalana una part del projecte per al pavelló espanyol de la pròxima Biennial de Venècia d'art, *Ciutat de butxaca*, i manté converses amb el Macba per exposar-hi en els pròxims anys. Jordi Colomer té formació com a arquitecte i, també, teatral: va realitzar l'escenografia de diversos muntatges de Rosa Novell com a actriu o directora. I a partir de l'any 2000 ha expandit la seva recerca a la ciutat i l'espai urbà.

Sovint se l'ha definit com un artista nòmada. ¿Se sent còmode amb aquest qualificatiu?

El nomadisme és un dels últims tabús. La nostra societat no vol veure que tots els problemes que tenim a Europa ara mateix tenen a veure amb això: no s'accepta que hi hagi gent que per força, o per voluntat pròpia, no tingui una casa fixa o s'hagi de desplaçar contínuament. A Israel, els berbers els tenen en una mena de camps tancats, perquè no poden tolerar que s'estiguin desplaçant pel territori. Els gitanos de Gràcia estan molt ben vistos, perquè viuen a Gràcia, però és intolerable que els gitanos vagin canviant de lloc. I, alhora, hi ha la paradoxa que estem construint una societat cada vegada més nòmada amb mètodes molt sofisticats, malgrat que pugin semblar anecdòtics, com Airbnb. Pel que fa a la meua feina, he viatjat molt i a partir d'un moment m'he plantejat treballar a qualsevol ciutat com si fos el meu estudi. Però ho vulguis o no, sempre tens uns referents.

Exposa a ADN Platform l'obra *Medina-Parkour* però en els últims anys, tret d'algunes peces en exposicions col·lectives i l'estrena de l'obra *X-Ville*, guanyadora del primer Premi de Videocreació impulsat per la fira LOOP, no ha tingut gaire visibilitat a Barcelona. ¿Li hauria agradat tenir-ne més?

Durant uns anys sí que vaig tenir la sensació que Barcelona era un dels llocs on es veia menys la meua obra, però durant els últims anys s'hi han vist força peces. Són coses que no acabes de controlar. També és cert que fa molts anys que tinc galeria a Barcelona, en tinc a Madrid, París i Brussel·les. No ha sigut una decisió, sinó atzar. A Barcelona n'hi ha poques i tenen la seva pròpia trajectòria. Però quan treballa a Brasília, o al Japó, tinc Barcelona al cap.

Què vol dir amb això?

A Barcelona l'arquitectura ha sigut fonamental a l'hora d'organitzar la vida de la gent, fins al punt que en-

cara vivim les conseqüències dels Jocs Olímpics. Barcelona és una ciutat que sempre s'ha mogut a cop de projecte urbanístic. Barcelona és una ciutat on el carrer existeix. Malgrat totes les crítiques que puguis fer-li actualment, la vida al carrer que hi ha a Barcelona, hi ha poques ciutats que la tinguin.

***Medina-Parkour* sorgeix d'un taller que va fer amb estudiants d'arquitectura a Tetuan. Quin diàleg va establir amb aquests futurs arquitectes?**

Intento donar-los una altra visió. Vaig demanar als estudiants que ens ensenyessin el barri on vivien, i el que va passar és que no el coneixien. Va ser l'ocasió per caminar, per contemplar la ciutat i parlar del que veiem, de què signifiquen les coses i de com les podem llegir. Al l'escuela això es fa d'una manera molt predeterminada, només per anar a veure coses que tenen un cert prestigi.

Ha realitzat diversos projectes als terrenys on s'havien de construir Eurovegas i la ciutat de casinos Gran Scala, i a *X-Ville* va documentar com una comunitat s'autoorganitza. Què podem aprendre de l'extraradi?

De l'arquitectura moderna m'interessa l'impuls utòpic, però el que ha passat és que després han fracassat molts d'aquests impulsos. Crec que treballa en el forat que hi ha entre la idea d'una societat possible i com es materialitza. L'extraradi hauria d'entrar a la ciutat, hauriem de veure les coses d'una altra manera i adonar-nos que hi ha molts centres. En aquest punt entre la ciutat i el final de la ciutat encara hi ha espais de llibertat, de joc, de poder organitzar-se com un vol.

L'estructura de la Biennial de Venècia, organitzada en pavellons estatals, es remunta al segle XIX. Què significa per a vostè participar en un esdeveniment com aquest?

L'estructura de la Biennial representa un món anterior a internet. Cada país està representat pel seu edifici. El pavelló representa que és Espanya perquè ho diu a la façana. Aquesta paradoxa d'un edifici que representa un país és una matèria per treballar. Però la Biennial acaba funcionant i es multiplica a través de les xarxes. D'una manera molt *sui generis*, se segueix respectant la idea que un lloc representa un país. La Biennial és una organització de l'espai, és com un parc d'atraccions. M'interessa com, malgrat la desmaterialització de la societat, hi ha una condició espacial que no ens traurem mai de sobre. Em sembla molt curiós que moltes vegades ens seguim organitzant segons l'esquema del teatre, malgrat els intents de trencar l'escenari i fer que el públic sigui més participatiu. —

Jordi Colomer prepara a Barcelona una part de l'obra que portarà al pavelló espanyol de la pròxima Biennial de Venècia. PERE TORDERA

“No s'accepta que hi hagi gent que per força o per voluntat pròpia no tingui una casa fixa”

“Malgrat les crítiques que li puguis fer, la vida al carrer que té Barcelona hi ha poques ciutats que la tinguin”